

Lịch sử
Orange County, CA, USA.
Ngày 23/3/2016

Chùa Trà Am, Huế - Trạm Giao liên Việt cộng
CHÙA TRÀ AM, TRẠM GIAO LIÊN NGOẠI THÀNH CỦA
CƠ QUAN THÀNH ỦY HUẾ BỊ BỘ CHỈ HUY CSQG
THỪA THIÊN-HUẾ PHÁ VỠ
HÒA THƯỢNG THÍCH NHƯ Ý TRỪ TRÌ CHÙA TRÀ AM BỊ BẮT GIỮ
(Trích "Biến Động Miền Trung" của tác giả LT)
Liên Thành

Chùa Trà Am nằm cách núi Ngự Bình khoảng bốn cây số đường bộ về hướng Nam, trong vùng Tứ Ngũ Tây thuộc quận Hương Thủy. Tuổi đời của ngôi chùa cũng khoảng hai trăm năm. Mặt trước của ngôi chùa đối diện với một thôn nhỏ thưa thớt dân cư. Sau lưng chùa là những đồi thông, một dòng suối chảy ngang trước mặt chùa, muốn vào chùa phải đi qua chiếc cầu nhỏ bắc qua dòng suối, những tàn cây cổ thụ cả hai trăm năm, phủ rợp bóng từ cổng chùa vào đến tận bên trong.

Chùa chỉ có hai căn nhà mái ngói rêu phong. Đó là khu chánh điện và nhà hậu trai, đầu đầu cũng đầy hoa thơm cỏ lạ, phảng phất mùi hương nhẹ nhàng. Nơi đây là một cảnh tiên trong cõi trần tục. Chùa Long Giáng của Khái Hưng trong Hòn Bướm Mơ Tiên cũng chỉ là một nét nhỏ của chùa Trà Am.

Đã bước vào đây thì mọi phiền lụy trong cõi hồng trần đều rũ sạch. Vậy mà tiếc thay, bọn Việt cộng lại dùng nơi đây làm trạm liên lạc, chuyển vận người và dụng cụ về mặt khu, ra vào Thành phố Huế, và vị sư trụ trì là Thích Như Ý lại là cơ sở của Hoàng Kim Loan, Thành ủy viên Thành ủy VC Huế.

Vào mùa hè năm 1970, tôi đích thân chỉ huy lực lượng Cảnh Sát Đặc biệt và Cảnh Sát Dã Chiến bao vây ngôi chùa Trà Am, bắt giữ Hòa Thượng Thích Như Ý trụ trì chùa Trà Am và đám cơ sở nội thành Việt cộng đang nhóm họp. Vụ này đã tạo cơn bão chính trị lớn tại Thành phố Huế, hàng loạt biểu tình của Phật giáo phản đối chính quyền đàn áp Phật giáo. Chuyện xảy ra như sau:

Vào khoảng cuối tháng 12/1969, nhiều lần cơ quan tình báo quân sự Hoa Kỳ CID tại Phú Bài thông báo cho tôi, tại tọa độ... có điện đài Việt Cộng đang phát sóng. Đồ trên bản đồ quân sự 1/100,000 thì đó là địa điểm của Chùa Trà Am.

Hai tháng sau đó, vào tháng 2/1970, qua viên Thiếu tá cố vấn chương trình Phụng Hoàng, Thiếu tá Quân Báo tên Sam Endy, chuyển cho tôi bốn tấm không ảnh chụp về đêm, phát giác một toán nhỏ 3 tên Việt cộng có vũ trang, xuất hiện phía sau nhà hậu trai của ngôi chùa. Ảnh chụp rất rõ ràng. Tôi bàn với Đại úy Trương Công Ân, trưởng phòng CSDB, và sau đó chúng tôi đã thiết lập một trạm bí mật theo dõi, giám sát hàng ngày ngôi chùa này, chỉ ban ngày mà thôi, ban đêm toán theo dõi được rút về, vì đây là khu vực vùng D, vùng xôi đậu, có phần nguy hiểm cho toán theo dõi.

Chỉ không đầy 6 tuần lễ sau, chúng tôi phát giác có một số cơ sở nội thành Việt cộng, đang nằm trong mục tiêu theo dõi của chúng tôi đã lên hội họp tại đây vào những ngày thứ bảy hoặc Chúa nhật, khi mà thiện nam tín nữ thăm viếng chùa đông đảo.

Trung tuần tháng 5/1970, cơ sở chúng tôi trong lực lượng Học sinh, Sinh viên Giải Phóng Thành phố Huế, báo cho biết sẽ có phiên họp của đám cơ sở nội thành tại chùa Trà Am.

Vào 6 giờ 30 sáng ngày 19-5-1970, tôi dẫn 2 trung đội Cảnh Sát Dã Chiến, CSDC do Đại úy Trần Văn Tý chỉ huy, và khoảng 20 CSDB do Đại úy Trương Công Ân chỉ huy. Tôi chỉ huy tổng quát. Chúng tôi bao vây, chặn mặt sau ngôi chùa, tôi, Đại úy Ân, Đại úy Tý, cùng một số CSDB và một trung đội CSDC tiến thẳng vào chùa bằng cổng chính. Có lẽ trong chùa đã biết, nên khi chúng tôi vừa vào đến sân, thì gặp ngay vị sư Thích Như Ý đang lơ đãng quét lá vàng vào ban sáng, có ý chặn chúng tôi lại ngay tại đó. Ông làm ra bộ ngạc nhiên cất giọng hỏi chúng tôi:

- Chào Đại úy, ông và anh em Cảnh Sát đi đâu sớm vậy mà sao lại lạc vào đây?
- Bạch Thầy, chúng con không đi lạc, chúng con đang hành quân Cảnh Sát ở vùng này.
- Bạch Thầy, con là Đại úy Liên thành, Trưởng Ty Cảnh sát.
- Tôi biết, vội vàng chi, mời Đại úy và anh em vào hậu trai uống tí trà vào buổi sáng.
- Cảm ơn Thầy, nhưng anh em đang làm việc.

Tôi đi thẳng vào ngay vấn đề:

- Thưa Thầy, chiều qua có một số thanh niên vào chùa, mãi đến tối không thấy trở ra, con muốn tìm kiếm đám này, vì họ là đám phá rối trị an, cơ sở Việt cộng.

Ông lạnh lùng nhìn tôi và nói:

- Đại úy Liên Thành, ông thấy đó, cảnh chùa vắng vẻ có ai đâu.

Tôi tự nói với mình: “A di đà Phật, bậc tu hành sao còn nói láo.”

- Vâng, sân chùa vắng vẻ, chẳng có ai, nhưng con nghĩ họ ở trong chùa, vì thế con muốn thầy cho phép soát trong chùa.

- Ông Trưởng Ty muốn lục soát chùa cũng được, nhưng ông Trưởng Ty có giấy cho phép của Thượng Tọa chánh Đại Diện Phật Giáo miền Vạn Hạnh hay không? Nếu có thì ông Ty cứ tự nhiên, còn bằng không, thì ông Ty không thể vào lục soát được.

- Thưa Thầy, luật pháp quốc gia không có quy định nhân viên công lực khi thi hành phận sự phải xin phép một tôn giáo nào cả. Bây giờ không phải là năm 1966, CSQG Thừa Thiên-Huế phải xin phép, tuân lệnh các thầy. Con xin phép Thầy chỉ là vấn đề lịch sự, không phải là thủ tục pháp lý.

Ông nhìn tôi và nặng lời:

- Ông Trưởng Ty Liên Thành là con dòng cháu giống, cháu nội Kỳ Ngoại Hậu Cường Đê sao lại chạy theo Thiệu-Kỳ đàn áp Phật Giáo?

- Con không còn nhớ mình là cháu nội của ai, chỉ biết giờ này là Trưởng Ty Cảnh sát, đang thi hành phận sự của một nhân viên công lực. Yêu cầu thầy đứng qua một bên đừng cản trở nhân viên công lực thi hành nhiệm vụ. Bốn nhân viên Cảnh sát, hai Đặc biệt, hai Dã chiến, vây ông ta vào giữa. Vừa ngay khi đó thì đơn vị bọc sau lưng chùa dẫn vào năm thiếu niên và một phụ nữ đáng dấp chưa đầy ba mươi tuổi. Trung đội trưởng CSDC có nhiệm vụ chặn phía sau chùa cho biết cả sáu người này từ trong chùa chạy ra thì bị bắt giữ ngay.

Tôi xoay lại nhìn Đại úy Ân, Đại úy Tý:

-Cùng ông ta lại vắt lên xe.

Bây giờ thì ông ta không còn là một Hòa Thượng nữa, mà là một kẻ phạm phụ tục tiểu, chửi bới anh em chúng tôi tùm lum.

Tôi cho lệnh soát chùa, nhưng dặn anh em phải hết sức cẩn thận, mục đích lục soát là kiếm người và tìm điện đài, người đã bắt được rồi, nhưng điện đài thì thật khó, vì điện đài là một vật nhỏ. Nếu không biết vị trí cất dấu chính xác thì khó mà tìm được.

Sau gần 45 phút tìm kiếm điện đài, chúng tôi đành bỏ cuộc, rời khỏi chùa Trà Am vào hồi 9 giờ sáng, ngày 19-5-1970 mang theo năm thanh niên một phụ nữ cùng ông Thích Như Ý và một số tài liệu trong đó có một bản Nghị Quyết mới nhất của Trung ương Đảng cộng sản Hà Nội, (tôi không còn nhớ đó là bản Nghị quyết số mấy). Tổng cộng bảy người, tất cả bị bắt đem về Trung tâm thẩm vấn.

Ba giờ chiều cùng ngày, ngày 19-5-1970, Phật Giáo bắt đầu biểu tình. Đoàn biểu tình rầm rộ kéo xuống trước Tòa Hành Chánh Tỉnh phản đối chính quyền đàn áp Phật giáo và yêu cầu thả người. Tôi liên cho 3 trung đội CSDC tăng cường giữ an ninh Tòa Hành Chánh Tỉnh, nhưng không cho lệnh giải tán đoàn biểu tình.

Louis Spalla, Cố Vấn Trưởng Bộ Chỉ Huy CSQG Thừa Thiên-Huế (bìa trái), và một cố vấn Mỹ trong chương trình Phụng Hoàng đang đi hành quân cùng Trưởng Ty CSQG Liên Thành tại vùng Lãng Xá Bàu thuộc Quận Hương Thủy, Tỉnh Thừa Thiên vào năm 1970.

Tại Trung Tâm thẩm vấn, Trung úy Hồ Lang, Trưởng cơ quan G-4 (Trung tâm thẩm vấn), cùng anh Trần Vũng, Trưởng ban khai thác tin tức, không gặp khó khăn trong việc thẩm vấn và khai thác tin tức của năm thanh niên và người phụ nữ kia.

Y thị nhìn nhận mục đích buổi họp tối hôm đó tại chùa Trà Am là để bố trí công tác cho năm cơ sở nội thành, thực hiện một số mục tiêu phá hoại bằng chất nổ tại một vài cơ sở quan trọng của chính quyền trong Thành phố Huế, và đặt chất nổ tại Ty Bưu Điện, Ty Ngân Khố, Tòa Hành Chánh Tỉnh và 2 rạp chiếu bóng, đó là rạp Ciné Tân Tân ở đường Trần Hưng Đạo và rạp Ciné Châu Tinh tại đường Chi Lăng Quận II Thành phố Huế.

Người đàn bà này có tên là Lê Thị Út, cán bộ an ninh cơ quan Thành ủy Huế, đã chuyển vận một số chất nổ từ mật khu về chùa Trà Am, và đem cất dấu tại khu nghĩa trang dưới chân núi Ngự Bình. Đợt sau khi y thị họp xong với năm thanh niên cơ sở nội thành này, y thị sẽ chỉ chỗ cất dấu chất nổ cho họ đến lấy và thi hành công tác phá hoại.

Đại úy Trương Công Ân, Trưởng phòng CSĐB, cùng với một toán CSĐB đi cùng y thị đến chỗ cất dấu chất nổ, đã tịch thu được một số lượng khoảng 6kg chất nổ TNT, và 8 ngòi nổ chậm.

Riêng về phần thẩm vấn Thích Như Ý thật khó khăn. Hai chuyên viên lỗi lạc trong ngành thẩm vấn là Trung úy Hồ Lang, Trưởng cơ quan G-4 và anh Trần Vũng, Trưởng ban khai thác tin tức, cũng đã phải nao núng. Bởi lẽ đầu tiên ông ta vẫn mặc y phục của vị tu hành Phật giáo, không chịu thay y phục của tù nhân. Điều này đã tạo khó khăn về mặt tâm lý và tôn giáo không ít cho thẩm vấn viên.

Huế sau 1963, ngoài xã hội có bao nhiêu đảng phái chính trị, bao nhiêu tôn giáo, thì trong lực lượng CSQG Thừa Thiên-Huế đều có bấy nhiêu, tỷ như:

Chi Bộ Cảnh sát Quốc Dân Đảng, Chi Bộ Cảnh sát Đại Việt Cách Mạng, Chi Bộ Cảnh sát Nhân Xã Đảng, Chi Bộ Cảnh sát Tân Đại Việt, và nhiều thứ Chi Bộ Cảnh sát của các đảng phái khác, thật kể không hết. Cũng may là không có Chi bộ Cảnh sát đảng cộng sản, nếu có, thì BCH/Cảnh sát Thừa Thiên-Huế đã trở thành Lực lượng Liên Minh Dân tộc, Hòa hợp, Hòa giải. Hoa Kỳ, cộng sản, và VNCH chẳng cần tốn thì giờ và bút mực ký Hòa đàm Paris làm chi cho mệt...

Về tôn giáo thì có Cảnh sát Phật Tử, Cảnh sát Công giáo, v.v. đó là thực trạng đáng buồn trong BCH/CSQG Thừa Thiên-Huế sau 1963. Thật khó khăn cho tôi trong việc chỉ huy và điều hành một lực lượng đông đảo trên 5000 nhân viên. Có lẽ vì vậy mà chẳng ai muốn thay thế tôi trong chức vụ Trưởng Ty Cảnh sát Thừa Thiên-Huế, và cũng vì thế mà tôi phải ngồi lì trong 9 năm trời tại nhiệm sở này.

Không một thẩm vấn viên nào chịu phụ trách thẩm vấn Thích như Ý. Đưa người này thẩm vấn thì:

- Thưa ông Ty, em Phật Tử, em không dám, xin ông Ty cử người khác.

Giao thẩm vấn viên khác phụ trách, cũng lại:

- Thưa ông Ty, em Công giáo, sợ mất lòng bên anh em Phật giáo. -- Tôi nổi giận:

- Ông nào cũng là Cảnh sát, cũng là nhân viên công lực, ăn lương chính phủ mà lại từ chối nhiệm vụ giao phó, tại sao lại đưa tôn giáo vào nơi này? Ông Công giáo sợ ông Phật giáo, Ông Phật giáo sợ một tên Việt cộng đội lốt tu hành. Được rồi, anh em không làm thì tôi làm.

Tôi thấy ngay trở ngại đầu tiên là tấm áo nâu sồng khoác trên người một kẻ đã lợi dụng màu áo nâu tu hành làm vỏ bọc, để hoạt động cho cộng sản, nhưng lại có giá trị khơi động niềm tin tôn giáo và sự nể trọng các bậc tu hành trong lòng thẩm vấn viên. Vì vậy, phải tháo bỏ tấm áo này, thì nhân viên thẩm vấn mới khởi lên lộn giữa đạo và đời, giữa vị chân tu và kẻ lợi dụng tôn giáo, hoạt động cho địch.

Tôi nói với trưởng cơ quan G-4, Trung úy Hồ Lang ý nghĩ của tôi, và yêu cầu anh ta lấy áo tù, và tôi sẽ phụ trách chuyện này.

Tôi vào phòng thẩm vấn gặp Thích như Ý:

- Nơi này không phải là chùa Trà Am, mà là Trung tâm thẩm vấn, vì thế tôi yêu cầu ông thay áo quần can phạm. Ông không bằng lòng tôi vẫn phải thay cho ông, đây là thủ tục bắt buộc.

Miệng nói, tôi tiến về phía ông với bộ áo quần trên tay. Ông ta có vẻ hoảng hốt:

- Tôi thay... tôi thay...

Tôi đã đoán đúng tâm lý của ông ta: Mặc dầu ông ta hoạt động cho Việt cộng, nhưng bản chất vẫn là một kẻ tu hành, không bao giờ để thân thể trần trụi trước mắt kẻ lạ, vì thế ông hốt hoảng tự động làm việc đó mà không cần đến tôi. Tôi bước ra khỏi phòng và chỉ năm, mười phút sau quay lại, ông ta đã thay xong, mặc bộ đồ đen.

Suốt đêm 19-5-1970, Tôi, Ân, trưởng cơ quan G-4 và Trần Vũng, thay phiên nhau thẩm vấn ông ta, mãi gần trưa ngày hôm sau, đã quá mệt mỏi không chống nổi với chiến thuật xa luân chiến của chúng tôi, và sau khi cho ông xem lời khai của sáu cơ sở đã bị chúng tôi bắt trong chùa của ông, biết là khó chối cãi, khi đó ông mới bắt đầu khai rõ mọi hoạt động.

Tôi còn nhớ ông ta ăn nói thô bạo và tục tĩu còn hơn nhân vật sư Lỗ Trí Thâm trong truyện Thủy Hử của Trung Hoa. Trong đời tôi, đây là lần đầu, tôi nghe được những lời chửi rủa, văng tục từ miệng một kẻ tu hành, tôi ngạc nhiên và xấu hổ.

Ông ta lôi từ ông sơ, ông cố của tôi, từ Vua Gia Long, đến ông nội tôi là Kỳ Ngoại Hầu Cường Để ra chửi, ông ta ví mặt tôi và anh em thẩm vấn viên giống như cái đó... của đàn bà. Rủa sả chúng tôi là đồ mật thám, chó săn, chạy theo Thiệu, Kỳ đàn áp Phật giáo. Mỗi lần ông ta văng tục xong tôi lại hỏi ông:

- A di Đà Phật, ông chửi xong chưa? Sao tu hành mà ăn nói tục tĩu như vậy?

Đây là một câu chuyện thật về ông Như Ý. Ngoài tôi, còn một số anh em thẩm vấn viên đã bị ông ta chửi, hiện định cư tại Hoa Kỳ chắc không quên chuyện đó.

Ngày 20-5-1970 lực lượng Phật giáo vẫn tiếp tục biểu tình phản đối chính quyền đàn áp Phật giáo, và yêu cầu chính quyền thả người.

Cũng trong ngày này, tôi nhận được hai công điện khẩn cấp, một của Văn phòng Tư lệnh CSQG, Thiếu tướng Trần Thanh Phong, và một của Đại tá Trưởng Khối Cảnh Sát Đặc Biệt, yêu cầu tôi báo cáo tình hình và giải thích nội vụ bắt giữ Thích Như Ý.

Tôi đánh điện phúc trình nội vụ. Tôi cũng đã tiên liệu trước, vụ này sẽ trở thành lớn chuyện, vì Thích Như Ý có liên hệ gia đình với Thượng Tọa Thích Trí Thủ, Tổng Thư ký Viện Hóa Đạo tại Sài Gòn.

Tôi suy nghĩ với tình hình này, nếu để lâu, nội vụ sẽ là cơ hội tốt cho cho nhóm cơ sở Việt cộng nằm vùng trong Phật giáo tạo ra biến động lớn, và sẽ gây nhiều phiền toái cho chính phủ và nhất là cho chúng tôi. Tôi họp với Ân và một số anh em Sĩ quan trong ban tham mưu, đưa ra hai giải pháp để giải quyết:

1- Lập hồ sơ nội vụ thật nhanh để giải tòa, hoặc đưa ra Hội Đồng An Ninh Tỉnh với tội danh: Hoạt động cho Việt cộng và âm mưu phá rối trị an, và nếu cần họp báo công bố nội vụ.

2- Thương lượng, trao đổi trực tiếp, với Giáo Hội Phật giáo tại Huế. Anh em đều chọn giải pháp thứ hai. Tiên lễ, hậu binh. Thương lượng trước.

8 giờ tối ngày 21-5-1970, tôi lên chùa Linh Quang gặp Hòa Thượng Thích Mật Nguyên, với đầy đủ hồ sơ của Thích Như Ý và đồng bọn. Chùa Linh Quang nằm trong khu vực Từ Đàm, phía sau lăng Cự Phan Bội Châu.

Hòa Thượng Thích Mật Nguyên luôn chủ trương Hòa giải, trong mọi tình huống gay cấn, khó khăn giữa giáo hội và chính quyền, mặc dầu Hòa Thượng vẫn thường xuyên gặp áp lực nặng nề của những tin đồn quá khích và đám cơ sở Việt cộng nằm vùng trong giáo hội.

Tôi được Hòa Thượng tiếp tại nhà hậu trai, sau khi trình bày rõ ràng nội vụ, và để Hòa Thượng xem lời khai của Thích Như Ý và đồng bọn, cùng một số tin tức, tài liệu quan trọng trong đó có bốn tấm không ảnh. Tôi kết luận:

- Bạch Thầy, lời khai của họ đã rõ ràng, đủ yếu tố đưa họ ra Tòa, hoặc Hội đồng An ninh Tỉnh, và nếu cần con có thể mở cuộc họp báo để bạch hóa hồ sơ, công bố chi tiết nội vụ cho báo chí và đồng bào rõ đâu là sự thật.

Tôi hỏi Hòa Thượng Thích Mật Nguyên:

- Bạch thầy, cứ mỗi lần lực lượng CSQG Thừa Thiên-Huế phá vỡ một tổ chức Việt cộng và bắt giữ một số cơ sở nội thành của tổ chức đó, thì Giáo hội tại Huế lại biểu tình chống đối và cho đó là hành động đàn áp Phật giáo, vậy những người biểu tình đó họ là ai? Đang ở chiến tuyến nào? Bắc hay Nam vĩ tuyến 17?

Hòa Thượng ngồi trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng ông nói với tôi:

- Con đã biết trong Giáo hội tại Huế, người của bên kia cũng nhiều, khó mà kiểm soát được họ, nhưng thôi, Thầy không muốn đề cập đến chuyện này.

Các cuộc biểu tình vừa rồi, không phải giáo hội hành động, mà là một nhóm Phật giáo đồ. Khi nghe tin chùa Trà Am bị lục soát và thầy Thích Như Ý bị chính quyền bắt, họ hấp tấp tự động tổ chức biểu tình phản đối. Họ chẳng cần xin lệnh của giáo hội, chẳng có lệnh của Thầy, mọi chuyện có thể trở nên trầm trọng hơn. Thôi thì mỗi bên nhường nhịn nhau một tí. Thầy sẽ cho họ biết rõ nội vụ và yêu cầu họ chấm dứt biểu tình. Phần con, cũng nên tha cho thầy Như Ý và mấy người đó đi, hóa giải tất cả.

- Bạch thầy, thật khó cho con, thầy Thích Như Ý và mấy người kia là cơ sở và cán bộ an ninh nội thành Việt cộng. Họ đang mưu toan và đã có kế hoạch đặt chất nổ phá hoại, và giết hại dân lành. Họ phải bị truy tố ra tòa. -- Hòa Thượng cắt ngang lời nói của tôi:

- Thôi được, mấy người kia là chuyện ngoài đời, thế tục, thầy không muốn nhúng tay vào. Riêng thầy Thích Như Ý, con tha cho ông ta. Con có muốn thầy đứng bảo lãnh cho thầy Như Ý không?

- Dạ, không dám, con chỉ có thể hứa với thầy và sẽ làm đúng lời hứa là thay vì đưa thầy Như Ý ra tòa, con sẽ đưa ra Ủy Ban An ninh Tỉnh, với đề nghị thật nhẹ, nhưng 6 người kia con vẫn lập thủ tục giải tòa, và lời hứa thứ hai là sẽ không tổ chức họp báo công bố nội vụ, nhưng với điều kiện sẽ không có cuộc biểu tình nào nữa vào ngày mai.

- Con yên tâm đi, thôi con về, xe để ở đâu? Con ra cửa sau, cẩn thận đừng để ai thấy, thiên hạ lại tung tin thầy có quan hệ với ông Liên Thành, với Mỹ. Ngoại trừ chuyện quan trọng, khẩn cấp, bình thường, con cứ nói thẳng Bích lên gặp thầy là được rồi.

“**Thằng Bích**” là chú tiểu Bích, tu đạo tại chùa này, chùa Linh Quang, không biết từ hồi mấy tuổi, nhưng năm tôi học tiểu học trường Nam Giao, tôi đã chơi thân với chú tiểu Bích, vì gia đình tôi ở ngay trong vườn lăng Cụ Phan Bội Châu, chỉ cách chùa Linh Quang một con đường nhỏ. Tôi thường vào chùa rủ hắn đi đánh bi với đám bạn trong xóm Từ Đàm - Linh Quang.

Hắn tu chưa lên được chức Đại đức thì giai nhân xuất hiện. Người đẹp là em ruột của Hòa Thượng Thích Mật Nguyệt¹. Hắn phải lòng người đẹp nên ôm tương tư. Cuối cùng xin cởi áo tu, hoàn tục, và xin Hòa Thượng Thích Mật Nguyệt cưới người đẹp làm vợ, một mái lều tranh hai quả tim... chòi cạnh chùa Linh Quang.

¹ (1911 – 1972)

Năm 1966, khi tôi về Cảnh Sát thì gặp hẳn chững chạc trong bộ cảnh sát sắc phục. Tôi rút hẳn về văn phòng tôi, thường đi với tôi trong mọi công tác. Hoàn tục đã lâu, nhưng chiếc đầu vẫn trơn lóc không một sợi tóc. Tôi thăng cấp tu hành cho hẳn, thường gọi hẳn là “Thượng Tọa Bích”. Hẳn chỉ nhăn răng cười mà không cự nự. Hẳn là một gạch nối giữa tôi và Hòa Thượng Thích Mật Nguyện, trong những công việc cần dàn xếp giữa chính quyền và Giáo Hội.

Ngày 28-2-1975, khi Việt cộng chiếm Huế, Bích là chiến sĩ Cảnh Sát Quốc Gia đầu tiên của lực lượng CSQG Thừa Thiên-Huế, rút súng bắn vào đầu, tự sát ngay dốc Bến Ngự, cách chùa Linh Quang không xa.

Ngày nay cứ mỗi độ 30 tháng 4 về, anh em chúng tôi thường nhắc đến anh: Nguyễn Văn Bích với tấm chân tình, kính trọng một vị anh hùng liệt sĩ Cảnh Sát Quốc Gia Thừa Thiên-Huế. Xin cầu nguyện cho anh đời đời yên nghỉ ở cõi Niết Bàn, nơi mà anh đã chọn tìm đến từ thuở tuổi ấu thơ. Vĩnh biệt Nguyễn Văn Bích... “Thượng Tọa Bích”.

Trở lại chuyện Thích Như Ý:

Ngày hôm sau, 22-5-1971, hồ sơ Thích Như Ý, và sáu người kia được chuyển qua Hội Đồng An ninh Tỉnh truy tố tội danh, với đề nghị:

- Thích Như Ý: 3 tháng.
- Sáu người kia: 2 năm tái xét.

Cuộc biểu tình chấm dứt kể từ 10 giờ sáng ngày 22-5-1970. Tưởng mọi chuyện đã yên ổn, nhưng lại không bình yên. Ba ngày sau, 26-5-1970 khoảng 9 giờ sáng viên Cố vấn CSDB gặp tôi:

- Đại úy Thành, ông gặp rắc rối rồi, một tí thôi.

Tôi ngạc nhiên hỏi ông ta:

- Chuyện gì xảy ra?

Ông ta nói:

- Nội trong ngày hôm nay, có thể là hai, hoặc ba giờ chiều, Thiếu tướng Phong, Tư lệnh của ông, cùng với một phái đoàn cao cấp của chính phủ Sài Gòn sẽ gặp ông, để điều tra vụ chùa Trà Am.

Quả đúng như lời của viên cố vấn CSDB, khoảng 3 giờ chiều cùng ngày, điện thoại reo, đầu dây bên kia là giọng nói của Thiếu úy Chính, Trưởng Ban an ninh phi trường Phú Bài:

- Đại úy, em Thiếu úy Chính, Đại úy giữ máy, Thiếu tướng Tư lệnh muốn nói chuyện với Đại úy.

- Allo! Thiếu tướng Tư lệnh đây Liên Thành. Thiếu tướng đang ở phòng khách của phi trường Phú Bài, em đem hết hồ sơ vụ chùa Trà Am xuống đây gặp Thiếu tướng.

- Em nhận rõ Thiếu tướng, xin Thiếu tướng cho em khoảng 30 phút em sẽ trình diện Thiếu tướng.

Hơn ba mươi phút sau tôi có mặt tại phòng khách danh dự phi trường Phú Bài. Mọi người đang đợi tôi trong phòng khách danh dự, gồm có:

- Thiếu tướng Trần Thanh Phong, Tư lệnh CSQG.

- Đại tá Nguyễn Khắc Bình, Giám đốc Phủ Đặc Ủy Trung ương Tỉnh Báo

- Một Đại tá thuộc Cục An ninh Quân đội (nếu tôi nhớ không lầm là Đại tá Nhuận)

- 4 sĩ quan cao cấp của Khối CSDB/BTL.

Sau khi tôi chào Thiếu tướng Tư lệnh và các sĩ quan trong phái đoàn, Thiếu Tướng Tư lệnh nói với tôi:

- Vì không có thì giờ, nên Thiếu tướng gặp em ở đây. Dịp khác Thiếu tướng sẽ thăm BCH. Bây giờ em trình bày cặn kẽ vụ chùa Trà Am cho Thiếu tướng và phái đoàn rõ.

Tôi hiểu ngay đây là một cuộc điều tra, và thân phận của tôi chỉ là một hạt bụi nhỏ trong cơn lốc chính trị giữa hai luồng áp suất mạnh: Phật giáo và Chính phủ Trung ương, vì Thích Như Ý là anh ruột của Hòa Thượng Thích Trí Thủ, Tổng Thư Ký Viện Hóa Đạo Phật Giáo Ấn Quang tại Sài Gòn.

Tôi bắt đầu trình bày từng chi tiết một, diễn biến vụ chùa Trà Am:

1- Khởi đầu, cơ quan Tỉnh báo quân đội Hoa Kỳ (CID), ban kiểm thính, báo cho tôi biết có điện đài Việt cộng phát tuyến nhiều lần tại chùa Trà Am. Sau đó CID lại chuyển tiếp cho tôi 4 bức không ảnh do phi cơ thám thính của CID chụp được, phát giác một toán 3 tên Việt cộng có võ trang đang đứng sau nhà hậu trai của Chùa Trà Am.

2- Tôi chỉ thị cho phòng CSDB đặt trạm theo dõi gần chùa Trà Am, và sau đó khám phá một số cơ sở nội thành Việt cộng vào ra ngôi chùa. Số cơ sở này chúng tôi đã biết từ trước, vì hiện đang nằm trong một vài chiến dịch xâm nhập của phòng CSDB.

3- Trước ngày 18-5-1970, nguồn tin nội tuyến từ trong lực lượng “Học Sinh, Sinh Viên, Giải Phóng Thành phố Huế” của Việt cộng báo tin: “Sẽ có một phiên họp quan trọng tại Chùa Trà Am vào tối ngày 18-5-1970”.

4- Vào lúc 6 giờ 30 sáng ngày 19-5-1970, bao vây chùa Trà Am và bắt giữ một nữ cán bộ an ninh thành, tên Lê Thị Út, sáu cơ sở Việt cộng trong đó Thích Như Ý.

5- Sau khi thẩm vấn, tất cả người này đều nhìn nhận họ hoạt động cho cơ quan An ninh Thành Ủy Huế và mục đích của buổi họp này là lên kế hoạch, đặt chất nổ một vài địa điểm trong thành phố như: Ty Bưu Điện, Ty Ngân Khố, Tòa Hành Chánh Tỉnh và 2 rạp chiếu bóng Tân Tân, và Châu Tinh.

6- Tang vật tịch thu được gồm có: một số tài liệu quan trọng, trong đó có bản Nghị Quyết mới nhất của Trung ương Đảng cộng sản Việt Nam. Sau đó theo hướng dẫn của nữ cán bộ Lê Thị Út, thuộc cơ quan An Ninh Thành ủy Huế, Đại úy Trương Công Ân, Trưởng phòng CSDB đã tịch thu được khoảng 6kg chất nổ TNT và 8 ngòi nổ chậm, tại vùng nghĩa trang gần núi Ngự Bình, mà y thị chuyển từ mật khu về Chùa Trà Am, và sau đó đem cất dấu tại địa điểm trên, chờ họp xong chỉ cho năm cơ sở kia đến lấy để thi hành công tác phá hoại.

Ngoài ra, vì khu chùa quá rộng không thể tìm được điện đài họ cất dấu ở đâu.

Trong khi tôi thuyết trình, một trong bốn sĩ quan BTL ngồi ghi chép, một người khác lâu lâu lại rờ vào tay nắm của chiếc cặp để cạnh ông ta, tôi mỉm cười nhìn ông, và ngưng thuyết trình, ghé vào tai ông ta nói nhỏ:

- Ông khỏi lo, tôi sẽ nói lớn hơn để ông nghe rõ.

Như một đứa trẻ ăn vụng bị bắt gặp, nét mặt ông ta thẹn thùng, vì bên trong chiếc cặp là một máy thu băng. Không hiểu ông ta đã được huấn luyện bao nhiêu khóa tình báo, mà hành sự quá tệ.

Sau gần 30 phút trình bày nội vụ, tôi ngưng cuộc thuyết trình, và trình Thiếu tướng Tư lệnh, cùng phái đoàn hồ sơ liên hệ nội vụ gồm có:

a- Tin tức của cơ quan Quân Báo Hoa Kỳ (CID) về điện đài phát tuyến tại Trà Am

b- Bốn tấm lớn không ảnh mà máy bay không thám CID chụp về đêm toán võ trang Việt cộng, tại sau nhà hậu trai chùa Trà Am

c- Lời khai của Thích như Ý và đồng bọn

d- Tài liệu mật đã tịch thu được trong đó có bản nghị quyết mới của Trung ương đảng cộng sản

e- Ảnh chụp tang vật: 6kg chất nổ TNT và 8 ngòi nổ chậm

f- Bản báo cáo của cơ sở nằm vùng trong tổ chức Học sinh, Sinh viên Giải Phóng Thành phố Huế về phiên họp sắp xảy ra tại chùa Trà Am.

g- Hồ sơ cá nhân của tình báo viên nằm vùng trong tổ chức Học sinh, sinh viên Giải phóng Thành phố Huế. [Để bảo mật, và bảo vệ sinh mạng cho tình báo viên, tôi chỉ trình riêng hồ sơ này với Thiếu tướng Tư lệnh mà thôi, sau khi Thiếu tướng xem xong, tôi lấy lại ngay, không để bất kỳ một ai trong phái đoàn được đọc hồ sơ này].

Tôi tiếp tục:

- Trình Thiếu tướng và quý vị trong phái đoàn, số tang vật 6kg chất nổ TNT và 8 ngòi nổ chậm tôi có mang theo xuống đây, hiện đang để ngoài xe, nếu quý vị muốn xem tôi đem vào.

- Không cần đâu Liên Thành, Thiếu tướng muốn hỏi em một câu nữa:

- Tại sao Phật giáo ngưng biểu tình?

Tôi trình bày nội dung cuộc tiếp xúc của tôi với Hòa Thượng Thích Mật Nguyên, Chánh đại diện Phật giáo miền Trung, và kết luận:

- Hai bên cùng thuận với những điều kiện được nêu ra nên cuộc biểu tình chấm dứt.

Tôi hiểu phần trình bày của tôi đến đây đã quá đủ, và Thiếu tướng Tư lệnh cũng cần bàn bạc riêng với phái đoàn, nên tôi xin phép Thiếu tướng Tư lệnh ra ngoài, hiểu ý tôi, ông gật đầu.

Rời phòng khách danh dự, đứng ngay cửa dành cho hành khách ra phi cơ, tôi ngược nhìn trời xanh, mây trắng, lòng thấy thanh thản, nhẹ nhàng như trút đi được bao nhọc nhằn căng thẳng đã gần cả tuần nay, khi đối đầu với vụ chùa Trà Am, và bây giờ với phái đoàn điều tra hỗn hợp: BTL/Cảnh Sát, Phủ Đặc ủy Trung ương Tỉnh Báo, Cục An Ninh Quân đội.

Tôi tự hỏi: Chẳng lẽ vụ này đụng chạm quá lớn, chính phủ phải cử phái đoàn điều tra hư thực? Chẳng lẽ mình hành động sai?

Tôi không chủ quan, nhưng không tìm thấy chỗ nào sai. Bắt một kẻ đội lốt tu hành hoạt động cho Việt cộng, một nữ cán bộ an ninh Thành ủy Huế và 5 cơ sở của y thị, cùng tài liệu và chất nổ, lục soát một nơi có chỉ dấu Việt cộng đặt điện đài ngay tại chùa Trà Am, lực lượng CSQG Thừa Thiên-Huế đã phá vỡ kế hoạch của bọn chúng đang mưu toan đặt chất nổ vào các cơ sở của chính quyền, và gài chất nổ giết hại dân chúng trong hai rạp chiếu bóng tại Thành phố Huế.

Chúng tôi, lực lượng CSQG Thừa Thiên-Huế đã làm đủ, và đúng trong trách nhiệm mà chính phủ giao phó:

- Duy trì luật pháp Quốc Gia, bảo vệ sinh mạng và tài sản của đồng bào.

Vậy sai ở chỗ nào, ở điểm nào, mà nếu đã không sai, thì sao lại có phái đoàn điều tra?

Tôi tự hỏi mà vẫn không tìm ra đáp số đúng.

Mãi suy nghĩ, thì ông chuyên viên râu băng ra gặp tôi:

- Đại úy, Thiếu tướng gặp anh, và ông ta tự giới thiệu:

- Tôi, Thiếu tá C... khối CSĐB/BTL. Đại úy Ân khá không? - Có lẽ ông Thiếu tá này muốn nói cho tôi biết ông ta là cấp trên của Ân trong khối CSĐB/BTL.

Nhìn dáng dấp và hành động vụng về của hấn khi râu băng lên trong phòng họp, tôi thật tình không có cảm tình:

- Hân hạnh gặp Thiếu tá, Trương Công Ân là một nhân tài, một chuyên viên tình báo lỗi lạc, trong Khối CSĐB/BTL khó có người so sánh với Trương Công Ân.

Hấn không đến nỗi tôi dạ không hiểu tôi đang nói móc hấn, hấn lảng sang chuyện khác:

- Mình vào kéo Thiếu tướng đợi.

Không khí trong phòng khách danh dự bây giờ có vẻ nhẹ nhàng hơn, không như lúc đầu, vừa thấy tôi Thiếu tướng Tư lệnh nói ngay:

- Liên Thành, Thiếu tướng và phái đoàn phải trở vào Sài Gòn bây giờ, vụ Trà Am, Thiếu tướng và phái đoàn đã hiểu rõ.

Tôi đưa Thiếu tướng và phái đoàn ra phi cơ, trước khi bước lên phi cơ Thiếu tướng Tư lệnh nói với tôi:

- Huế khó lắm, em chu toàn công việc như vậy là tốt lắm rồi, gắng lên. Về ông Như Ý cũng nên nhẹ tay cho ông ta một phần nào.

Mọi người lần lượt bắt tay tôi bước lên máy bay, Đại tá Nguyễn Khắc Bình siết mạnh tay tôi, tôi hiểu đó là cử chỉ biểu lộ sự thông cảm và thấu hiểu mà ông dành cho tôi, tôi nói vừa đủ để ông nghe: - Cảm ơn Đại tá.

Phi cơ cất cánh, để lại một làn khói trắng phía sau giữa bầu trời trong xanh, và cũng để lại trong lòng tôi những suy tư ưu phiền, mình đã hành động đúng hay sai?

Tôi đi vào bên trong, vừa đi vừa suy nghĩ mông lung, mãi không để ý, một thân hình to lớn chặn ngay lối đi của tôi, nhìn lên, viên Cố vấn CSĐB đã đứng chắn trước mặt tôi từ hồi nào, một thoáng ngạc nhiên tôi hỏi anh ta: - Anh đến hồi nào?

- Chỉ sau Đại úy năm, mười phút.

- Làm gì?

- Tôi nhận lệnh xuống đây, tôi tưởng họ đã đem ông theo vào Sài Gòn, cũng may họ giữ đúng lời.

- Tại sao?

- Có lẽ còn quá sớm để ông biết rõ chuyện này.

Dân ngoại giao, tình báo, thường hay nói nửa vời, hiểu sao thì hiểu, tôi cũng chẳng muốn hỏi thêm.

- Đại úy, tôi biết ông bây giờ vừa đói và mệt, mình vào Câu lạc bộ của Sư Đoàn USMC ăn một tí gì, sau đó tôi dẫn ông đi gặp bác sĩ khám bệnh cho ông.

- Đói và mệt thì có, nhưng bệnh thì không, như anh biết, vụ Trà Am, năm, sáu ngày nay tôi và một số anh em đã quá mệt.

Rời khỏi Câu lạc bộ của Sư Đoàn USMC tại căn cứ Phú Bài, tôi cùng viên cố vấn vào bệnh viện dã chiến...

Khi tôi tỉnh dậy thấy mình đang ở trong một thế giới xa lạ, tưởng là nằm mơ, chung quanh tôi toàn là thương bệnh binh Thủy Quân Lục Chiến Hoa Kỳ. Viên cố vấn CSĐB đã đứng cạnh giường tôi, tôi hỏi hấn:

- Sao tôi lại ở đây, đây là đâu, bao lâu rồi?

- Bệnh viện dã chiến của USMC. Ông đã ở đây gần hai mươi bốn giờ.

Tôi giật mình nói với hắn:

- Thôi chết, vậy ai lo công việc ở BCH. Anh em họ đâu biết tôi đi đâu.

- Ông khỏi lo, mọi việc tôi đã báo cho Đại úy Ân sau khi ông vào đây. Không có chuyện gì quan trọng xảy ra trong hai mươi bốn giờ qua.

Tôi thắc mắc hỏi hắn:

- Nhưng tại sao lại bỏ tôi ngủ lâu như vậy?

Vấn câu trả lời nửa vờ:

- Tôi sẽ giải thích với ông sau.

Làm việc chung với những người này, những gì họ không muốn nói có cạy răng họ cũng không nói, thôi đành bỏ qua.

Ngoại trừ Đại úy Ân, chẳng một ai trong BCH biết được tôi đã nằm bệnh viện dã chiến của USMC tại căn cứ Phú Bài gần một ngày một đêm.

Sáu năm sau, 1976 tôi gặp lại viên Cố vấn tại Hoa Kỳ, hỏi lại chuyện xưa thì hắn thông thả kể cho tôi nghe:

- Ngày đó họ có ý định gọi anh về Phú Bài và bắt giữ anh đem vào Sài Gòn ngay để điều tra, và một trong bốn sĩ quan của BTL đi theo ông Tướng sẽ thay thế anh. Nhưng sau khi nghe anh thuyết trình, họ thấy không có lý do nào để bắt anh, vì thế mà họ ra về tay không. Người giúp anh hôm đó chính là anh. Chúng tôi rất lo cho anh, nhưng chỉ giúp anh một phần nào thôi. Còn việc anh vào nằm bệnh viện, thứ nhất là để anh phục hồi sức khoẻ, thứ hai là để bảo vệ anh, có vậy thôi. Tôi tạm dừng ngang đây vì chuyện hắn kể tôi không thể kiểm chứng làm sao biết đúng hay không.

Liên Thành

Nguồn: Internet E-mail by [UBTTTADCSVN](#) chuyển

Đăng ngày: Thứ Năm, March 24, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH